

תמיד שמרת על קשר עם הבית, גם ברגעיך הקשים ביותר. כיצד הניכו הוריי כשנודע להם שאת מכורה לסמים?

זו היתה מכה לא רגילה עבורם. זו היתה מכה איומה. אבל היה לי מזל גדול. הורי היו בלתי רגילים ביחסם אלי. אבי היה איתי בכל מעצר ובכל ניסיון גמילה, גם בבית וגם בבית-החולים. בכל מקום הם היו לצדי. גם כאשר היו לי ניסיונות גמילה שלא עמדתי בהם ונש-בתתי הם היו תמיד לצדי. כשהייתי בצרות הלכתי תמיד הביתה.

אני באה מבית טוב, ממישפחה מליר כדת ומאוחדת. היחסים בין הורי ובין עצמם, ובין הורי וביני נדירים. זה לא נכון שילדים מבתים הרוסים הם בעלי נטייה גדולה יותר להתמכר לסמים.

היו לך נסיונות שני גמילה עצמית. איך עושים את זה?

נסו גמילה בבית ומפסיקים לקחת כל סם שהוא.

ומה קורה אז?

בזמן ההתנתקות הגוף והנפש סובלים. הסבל הפיסי מתבטא בכאבי שרירים ורגליים. בירכיים מרגישים כאילו אופפת אותן חגורת כאב. אחד האברים הנואבים ביותר הוא הגב. הסבל הוא על אנושי.

הסבל הפיסי הוא נורא. אח מרגישה אותך תגורת-כאב. בחוץ חמסין ואת קופאת מקוד, ועשרים שמיכות לא עוזרות לך

סובלים משלשולים, מהתקפי צמרמורת. גלי חום וקור. בראגוסט, בחמסין נוראי, סובלים מקור נורא. ואפילו 20 שמיכות לא עוזרות. לא אוכלים ומקיאים, סובלים מהזעה כבדה ומגולת מתמשכת. מהתעט-שויות אין סופיות. הגוף אינו שקט. את מתהפכת במיטה ואינך מוצאת תנוחה מתאימה. ואת כל זה אופפת חולשה נוראית. זה באמת כואב כאב נורא. אי אפשר לתפקד. יש הזיות נוראיות. הייתי בבית במשך שלושה שבועות באימה מת-מרת. שמעתי וראיתי דמויות. המנונה. העצין, היו עולם ומלואו. הייתי באימה איימה בפארנוייה בלתי נסבלת.

מה נתן לך כוח להחזיק מעי שרשרת שבועות?

מי שכבר מוכן לעבור את הגיהנום הזה, מי שמוכן לעבור את ההליך הגמי-

לה. סימן שהוא רוצה. לפחות על עצמי אני יודעת שברגע שהבנתי שאני מכור, רה, הכרתי מילחמה על עצמי. היו לי כמה נסיונות חוקים מאוד לצאת מזה, ובכל פעם שלא הצלחתי שנאתי את עצמי מי יותר, ונלחמתי נגד עצמי. שנאתי את עצמי שינאת מוות על שאיני יכולה להיות בלי הסם, ושנאתי את עצמי בגלל כל מה שקשור לזה.

מה קשור לזה?

את צריכה להשיג את הסם בדרך זו או אחרת. כשטוב, אנחנו יודעים להסיר תדר, אבל כשרע, אנחנו מאבדים את הצפון. זה קרה לי לא פעם ולא פעמיים. התחלתי בגמילה, ואיך שהתחלתי לחוש בעיני הנורא הזה, הגוף וכאביו השתל-טו על ההגיון, על המוח, על הכל. ההת-נתקות שלי מהחברה, שהתחילה עוד קודם לכן, היתה חלק מהדברים שקשורים לזה. בהתחלה תיפקדתי. עבדתי בכמה הצ-גות. עדיין לא ראיתי את עצמי כצורכת סמים שלא יכולה בלי זה. זה היה עדיין שעשוע. עד שיום אחד הבנתי. ואז, את רי שעשיתי כמה נסיונות-נפל לצאת מה ולא יכולתי לסבול יותר את הכאב, הייתי לוקחת מוגית כדי להשיג מתאדון, ש-ידעתי שיעזור לי לצאת מהמצב הפיסי הנורא. ובזמן שבנסותי למוגית, ידעתי שאני אידיוטי, טיפשה, שלא החזקתי מעמד. אבל באותו רגע ההגיון הלך ל-איבוד.

מונה, אני עדיין לא מבינה מדוע עברת את מחסום האסור? מדוע רבים מתכררר שחיו איתך לפני 1976 נעצרו בחשיש, ואילו את הלכת הזאה. מה גרם לך לח-צות את הקו האדום?

אני חושבת שזה מורכב מכמה גורמים: קודם כל, העובדה שחברי הטוב, ש-מכיר אותי מאז הייתי בת שנתיים, פיתה אותי. הייתי נאיבת. אבל מאז התפקחתי, מאוד מאוד התפקחתי. זה שאת יושבת פה מולי ומדברת איתי זהו נס. אני חיה בנס. מישחו למעלה שומר עלי. אני אחרי 15 שטיפות קיבה שהצילו את חיי, ואחרי שארבע פעמים ליבי פסק מלפ-עום. ארבע פעמים הייתי בחזקת מתה קלינית.

אבל נחזור לשאלה שלך. אני חושבת שהעובדה שחצייתי את מה שאת קוראת לו הקו האדום נובעת מכך, שיש בי גם תמימות וגם סקרנות. שתי תכונות אלה גרמו לי לקחת הרואין. אני חוזרת שוב ושוב על זה: הייתי בעולם והסתובבתי. אבל כשלקחתי, לא ידעתי, לא ידעתי לקרוא את מה אני הולכת. פעם, בתקופה שבה הייתי מכורה, ראיי-תי סרט עם פרנק סינטרה. הראו את פרנק סינטרה בקרינה של הרואין. אני חושבת שהוא קיבל אוסקר על הסציונה הזאת. המציאות היא הרבה יותר גרועה ממה שהראה הקולנוע.

למה דווקא את? למה אחי-רים לא?

בגלל שאני קיצונית. אני הולכת בכל דבר עד הסוף. אין אצלי ימינה או שמא-לה. יש אצלי רק ישר. אני מוכרחה לשאול אותך

שאלה נואבת. בתקופה שבה היית מכורה להרואין פרחו הרבה שמיר עות סביבך. אחת השמועות סיפ-רה שהכימאי בועז רוזנרמן, שהוא יריד ותיק שלך, הגיע לג'מאיר לציזומי אחד מסרטיו, ומצא אותך מחוסרת הכרה.

זה נכון, אבל אני לא יודעת מי מצא אותי. כל כך הרבה אנשים עשו הון מה-עניין הזה, כל אחד מספר שהוא מצא אותי. היה לי כלב פוינטר, בוגי היה שמו. הוא היה חברי האחד והיחיד ש-תקופה היא. הוא היה היצור היחיד ש-דאגתי לו כשאפילו לעצמי לא דאגתי. נהגתי לקחת אותו לג'מאיר. כבר לא הייתי מכורה להרואין, אבל הייתי על סמים קשים. לקחתי שתי טיובות של ואליום 10, וכנראה נרדמתי על הספסל. או בועז או, אחד מאנשי הצוות מצא אותי והוציקו אמבולנס. את מתארת לי עצמך - מכל האנשים בעולם דווקא הם אנשי-הצוות שאני מכירה אותם מעבר דתי. אבל ישנם לפחות עוד שני מקרים שקרו לי שהם הרבה יותר מוזעזעים מה-מיקרה הנורא הזה.

רוצה לספר על זה?

אני לא פוחדת ממה שהיה. אני מסי-תכלת על עצמי בראי ומשחזרת לעצמי את הדברים כמו שהם היו, ללא כחל ושרק, כדי שהם לא יחזרו לעולם. האמת קשה וכואבת. אך זוהי האמת. אני כו-תבת אותה כעת בספר, כדי שבני-נוער לא יחזרו על השגיאה הנוראה שאני עשיתי.

היו שמועות על ערכים ביפו...

הערכים עזרו לי. הם היו היחידים ש-התנהגו כמו בני-אדם. היהודים הם אלה שהתנהגו כמו חיות. היה למשל אדם שהיכרתי מקרוב, אדם שמכתי עליו. יום אחד, ביפו, לא הייתי מסוגלת להגיע למוגית. ראיתי את עיני. הן היו צלור לות ואמינות. היכרתי אותה, וביקשתי ממנו לשים אותי במוגית. לא ידעתי מה איתי. במוגית איבדתי את ההכרה. מצאי-תי את עצמי בבית זר. התלבשתי במהיר רות עצומה. הכלב שלי היה קשור. רק מאוחר יותר גיליתי שאני כולי פצועה וחבולה. את מתארת לעצמך... זוהי אמת כואבת. אמת אכזרית. אך אני חייבת להביט לה ישר בעיניי. כי זוהי האמת. הייתי בגיהנום, הייתי בבית שופכין, בי-בור תחתיות. את מסתכלת בבן-אדם שחי רק בנס.

נסיון הגמילה האחרון שלך היה באוגוסט בשנה שעברה, והוא הצליח. מה עזר לך להצליח הפעם?

במחצית אוגוסט, אחרי שעבדתי כנע-רת-סטרט בסרט של ערן ריקליס, היתה לי מין הרגשה שהביאה אותי הביתה. או-תה ההרגשה שהחזירה אותי ארצה לפני חמש שנים. או באתי ארצה וגיליתי שאמא שלי חלתה בסרטן. במשך חמש השנים היא עברה טיפול במחלקה האר-ניקולוגית בתל-השומר, ולא הייתי צמודה אליה. ואז, בתחילת אוגוסט, הרגשתי ש-אני רוצה להיות בבית.

במשך חמש השנים, עד שנפטרה, אמא שלי תיפקדה כמו שמונה אנשים. היה לה כזה מרץ שזה לא היה אנושי. היא עזרה לאנשים אחרים, תמיד ראשונה ב-שמחות ובצרות. היא היתה אשה מיוחדת. באתי הביתה, ואמא שלי דעכה לנגד עיני ולנגד עיני אבי, ולא היה בכוחנו לעשות שום דבר כדי לעזור לה. מה שנתן לי את הכוח לסבל בה למרות מצ-בי הקשה, ולעשות את המכסימום שבמכ-סימום עבורה, היתה האמונה שהיא עו-רת משבר, ושהיא תצא ממנו ותחזור לחיים הנורמליים. זה מה שנתן לי את הכוח. הייתי לידה יומם ולילה. הייתי חוטפת כמה שעות לשינה, כשאבי היה מחליף אותי.

לאבי היה יותר קשה מאשר לי. הוא לא היה מוכן לקבל את המציאות. אני אפילו לא חשבתי על המציאות, אלא עשיתי מה שצריך לעשות.

לאמא שלי היו רגעים של נועם ושל צחוק, אבל גם משברים ורגעים של יאוש. פיתאום, כשנחתה עליה המציאות, כשהיא הבינה שהיא עומדת למות והיא רק בת 57, היא נתפסה ליאוש, ואני ניסיתי להוציא אותה מזה. אמרתי לה: אמא, את מדברת לא לעניין. אמא שלי סבלה מכאבים נוראיים. ראיתי את סבלה

אמא שלי לא תיארה לעצמה שבימיה הקשים אהיה לצידה 24 שעות ביממה. זה מה שהיא רצתה, וזה מה שהיא קיבלה ממני

ואמרתי: אלוהים, מה זה צריך להיות! מה אני עושה לעצמי! הרי לעומת הסבל של אמא שלי, סבלי הוא כמעט וקאפס. אמא שלי סובלת הרבה יותר! הרי ה-סבל שאני סובלת כשאני מנסה לצאת מהסמים הוא אפסי לעומת סבלה של אמא. **האם אמא שלך ריכרה איתך עיניך על בעיותיך?**

היא רצתה למות בבית, ולא בבית-החולים. היא לא נתנה לאף אחד להי-כנס לחדרה. היא לא אמרה את זה, אבל אני יודעת שהיא רצתה שיוכרו אותה כמו שהיתה. רחל, כואב לי לדבר על זה, אבל דעיתכה ומותה של אמא גרמו לי לקחת את עצמי פעם אחת ולתמיד בידיים ולהניד: מספיק! והיה עוד גורם. הפרק של גמילה עצ-מית קשה במיוחד. אדם לא יכול לגמול